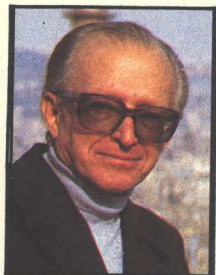

EL DAVANTAL DE

A

Diner crida diner

que s'hi estampa són dòlars. Els obrers, homes i dones, tenen un posat d'aparent indiferència, i dic aparent perquè seria molt estrany que elaboressin sense commoció unes quantitats de diner que mai no entraran a casa seva.

La notícia de premsa que em va fer pensar, també, amb el diner com a producte industrial, fou publicada l'endemà de la projecció del film. Ens parlava d'un ciutadà de Londres, Matthew Bailey, el qual, trobant-se de pas per la població d'Horsham, va recórrer a un caixer automàtic amb el propòsit de treure'n 30 lliures. Introduí la targeta i va marcar correctament la quantitat desitjada, però va comprovar amb estupefacció que l'automatisme llençava la caixa per la finestra i li donava 3.000 lliures en comptes de les 30 sol·licitades. És evident que algun circuit de la màquina va considerar, ni que fos per una vegada a la vida, que no venia

amb poques hores de diferència, vaig veure la pel·lícula «Atrapats» (TV3) i després vaig llegir la notícia d'un generós caixer automàtic d'Anglaterra. El film i el fet divers tenen relació perquè el diner figura en tots dos com a element principal.

La pel·lícula, dirigida per Richard Fleischer, s'inicia amb un text que dona les gràcies al departament del Tresor dels EUA per haver permès l'entrada de les càmeres a la impremta on es fabriquen els bitllets de banc. Les escenes que en resulten són francament desmitificadores, i la impremta que hi surt no semblaria res de l'altre món, si no fos que allò

d'aquí. Però la falta de costum és una gran talladora d'ales, i el jove afavorit es va esverar i denuncià el prodigi a la policia. També es va espantar (cosa més lògica) l'empresa propietària del caixer automàtic, la qual, com a reacció immediata, va avisar els possibles clients «que allò no passaria mai més». Una llàstima! Mataven d'entrada la fugaç il·lusió, fomentada per la notícia, de poder introduir targetes a les màquines com si juguéssim al rasca rasca.

Demano que s'entengui —almenys en aquest cas— la meva inclinació a relacionar informacions rebudes. Encara conservava a la retina les imatges de la producció a dojo de bitllets de banc, quan m'assabento de l'existència d'un aparell que, si el deixessin fer, també els podria distribuir a l'engròs. D'aquí a caure en l'escepticisme de pensar que, tot plegat, és ben relatiu, només hi ha una passa.

De cop i volta tenim l'evidència que el diner, amo i senyor, és un pur convencionalisme. S'entra i es retira de la circulació per decrets tothora modificables, i puja o baixa en virtut d'uns sistemes carregats de misteri.

En una ocasió, no pas gaire llunyana, vaig escriure que ja que inventem tantes coses meravelloses, no estaria gens malament que portéssim les creacions humanes fins a les darreres conseqüències. Em referia, justament, als caixers automàtics i deia que seria un progrés econòmic d'unes possibilitats engrescadores si ens apliquéssim a instal·lar-ne un a cada casa. Al menjador, al passadís, al dormitori... El lloc no tindria importància. La qüestió seria que amb el DNI (o un de semblant, que per això no ens barallariem pas) fos possible d'obtenir les quantitats indispensables per a la bona marxa dels pressupostos familiars.

Això sí: caldrien unes imprentes molt grans, enormes, que donarien feina a molts braços. La veritat és que ja n'hi ha i que potser —potser?— algunes treballen activament en un sentit que s'assembla a la meua fugida d'estudi.

P E R E C A L D E R S